

N:o 113.

Af Herr **J. M. Svensson:** *Angående åtgärder till förhindrande af olägenheter derigenom att utvandrare kvarlemna familj i utfattig belägenhet.*

Under en tid, då utvandringen till Amerika tager allt större dimensioner, är det en oafvislig pligt för representanten, att i någon mån söka bidraga till hämmande af ett ofog, som hotar att ådraga icke blott landet utan ett stor antal kommuner betydliga olägenheter. Min mening är visserligen icke att hämma den svenske medborgaren i dess egande bestämmanderätt i fråga om val af bosättningsort, men det kan icke vara med en sådan fri bestämmelserätt förenligt, att, då en person finner sig hågad att utvandra till en annan verldsdel, han i och med detsamma skall anse sig löst från alla de band och förbindelser, vare sig mot maka, barn och borgenärer, som bort fästa honom vid sitt fädernesland.

Det hör numera icke till sällsyntheterna att gifta personer sälja sina tillgångar och resa från hustru och barn samt lemna dem i den mest utblottade belägenhet, hvaraf närmaste följderna blir, att den efterlemnade hustrun och barnen falla kommunens fattigvård till last.

Det borde väl icke kunna stämplas såsom frihetsfiendligt, om det stadgades någon slags kontroll mot en utvandringslysten äfventyrares lagstridiga förfarande icke blott mot sina närmaste utan ock mot sina fordringsägare. Eger icke svenska lagen något korrektiv mot en så pligtförgäten medborgare, då vet man icke, hvar gränsen för slika dåd slutligen skall sö-

kas. — Mig förefaller det, som skulle man ega den mest moraliska skyldighet att skydda de hemmavarande svenske medborgarne mot dylika okristliga företag, hvadan en allmän föreskrift om skyldigheten för emigranter att med kommunalstyrelseordförandens bevis styrka sin behörighet att afvika från landet, innan agenter eller skeppsbefäl egde taga dem ombord å de för emigration afsedda farkoster, skulle vara ett verksamt medel till hämmande af det från flere orter öfverklagade ofoget.

Emellertid tilltror jag mig icke att uppgifva de medel, hvarigenom missbruken af emigrationen kunna eller böra hämmas, utan inskränker mig därför till att föreslå, det Riksdagen ville afgifva underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t af innehåll:

att nödiga mått och steg måtte vidtagas för hämmande af de olägenheter, som uppkomma derigenom, att familjefäder utvandra till andra länder, kvarlemnande här i landet hustru och barn i utfattig belägenhet.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1881.

J. M. Svensson,
från Östergötland.
